

Canada deel 8

Ik heb een week de tijd genomen om bij te komen bij Mady thuis. Abbotsford is maar een klein vliegveld en Mady staat al op ons te wachten. Omringd door The Kids met een gloeiend King Size glas thee heb ik eerst een rondleiding gekregen door het

huis, een blik geworpen op de tuin voor zover ik die kon zien in het donker en ben toen direct naar bed gegaan. De volgende dag sta ik zoals gewoonlijk vroeg op. Wat is het toch heerlijk weer mijn koffie tubruk te drinken op het terras. Het huis is onderhoudsvrij, want dat bestaat uit kunststof zoals de meeste huizen in Mission. Aan de

achterkant twee houten terrassen met een grote diepe achtertuin. De tuin

Voorkant

Achterkant

is prachtig aangelegd (door de vorige bewoners), evenals de voortuin. Het huis staat op een heuvel en vanuit de voorkant een mooi zicht op The Fraser River. In de verte bergen met op sommige eeuwige sneeuw en omringd door bossen van hoofdzakelijk rood cederhout en naaldbomen.

In de weken die volgen heb ik me laten onderdompelen in de warmte en zorg van het gezin, gewoon schandálig.....

Iedere slaapkamer heeft een eigen badkamer met bad, ook de onze en behalve dat hebben we ook nog een eigen zitkamer met pc en tv die uitkomt in de achtertuin en het terras. Het gezin leeft relaxed.

Geen onvertogen woord tegen elkaar en geen mopper-mopper tegen The Kids. Mady en Remco werken vanuit thuis. The Kids houden sleep-ins of sleep-outs, zodat bij het tafeldekken elke dag rekening gehouden moet worden met extra bord(en) of juist minder. We raken elkaar regelmatig kwijt omdat er zoveel deuren zijn waardoor we naar buiten kunnen gaan en/of ons ergens ophouden in de tuin.

Bij het gezin hoort ook de hond Phoebe en poes Lilly die ik al gauw priet-priet noem, omdat ze zo zachtjes kan

'zeuren'. Elke ochtend krijgt ze van mij eten en wat is ze toch een vedergewicht en heel klein,

vergeleken bij Turkie. Mady vertelt dat ze in het begin Lilly in haar armen heeft gedragen als een baby bij al haar werkzaamheden, omdat ze bang is dat Phoebe op de gedachte zal komen dat ze een muis is. Phoebe is namelijk een jachthond en jaagt wat af op mollen en muizen in een groot bos. Elke dag wordt ze tenminste anderhalf uur daar losgelaten door Mady of Remco en daarnaast, in de loop van de vooravond 'een rondje kerk'. Op een dag vraagt Remco of Peter bereid is bij het rondje kerk mee te lopen met de hond. Nou nou, gewoon is dat niet, want ze wonen in een bergachtig gebied en het valt niet mee om met ongeoefende pootjes een wandeling te maken. Ik heb van die tijd, nee niet door het uitlaten van de hond hoor, een paar stevige klapkuitjes eraan overgehouden. Peter heeft, ten tijde dat Remco op zakenreis is, in zijn uppie ook dat rondje kerk gedaan, is daarbij danig verdwaald en uren weggebleven. En ook dat nog.....hij heeft z'n mobieltje niet bij zich

en heeft eigenlijk een blindengeleide hond nodig. Dat is op zich niet vreemd omdat bijna alle huizen en straten op elkaar lijken. 'Een beetje dom Alexander' Behalve dat ik wat hand-

en spandiensten doe in huis, (hoeft niet hoor), hebben wij onszelf aangesteld als tuinlieden en hebben daardoor ook Mady en Remco aangestoken.

Ik grap nog dat ze voor ons diepweg in de tuin een optrekje moeten neerzetten. Dan kunnen we als oudjes rondscharrelen in de tuin met als tegenwaarde eventuele mantelzorg.

Samantha heeft een optreden in een orkest en natuurlijk gaan we mee. Ik maak me nog zorgen hoe ik gekleed moet gaan, maar achteraf zegt Mady dat ze trots op me is omdat ik er niet zo 'mutserig' bijloop zoals de andere volwassenen. Het is een heel leuke avond geworden,

waarbij zelf verzonden toneelstukjes ook worden opgevoerd. Samantha zit, voor het maken van foto's, op een ongelukkige plaats.

In de pauze natuurlijk onze felicitaties en ik merk op dat een jongen met een rode hanenkam die bas speelt, wel wat heeft. Hij staat pal achter Samantha. Stom joch, zegt ze nog, maar later (!).....ik kom hierop nog terug.

Wat is het toch leuk de muzikale genen door te geven, eerst aan Mady en die dat weer op haar beurt doorgeeft aan haar kinderen. Samantha speelt ook niet onverdienstelijk piano en Maxime speelt viool.

We verlaten het gebouw en regent zachtjes. Waarom ik jullie dat vertel? Ik heb me danig vergist is het weer, een partij koud gehad van heb ik jou daar. In de buitenlucht wel te verstaan hoor! De cv loeit met regelmaat – wie weet voor mijn persoontje - en op mijn plekje in bed heeft Mady zorgzaam nog een wollen deken bovenop mijn dekbed gelegd.

De volgende dag gaan we naar een tuincentrum. Het wordt tijd, vertelt Mady, dat de moestuin van onkruid wordt ontdaan en dat er nieuwe plantjes in komen.

Dat is bij ons niet aan dovemansoren gezegd en de volgende dag gaan we naar een tuincentrum. Lombok- en tomatenplantjes, bieslook, tijm, selderie worden op een kar geladen. Voor de achterkant van de moestuin kopen we verschillende soorten Clematis die om de beurt zullen bloeien, nog een roze passieflora en uiteindelijk een prachtige klimplant (Mandevilla) ten behoeve van de voortuin.

Vanwege een paar dreigende donkere wolken aan de nog blauwe hemel, is het alle hens aan dek geblazen. In no time is de moestuin omgespit, Remco hakt wat bamboestengels van eigen

tuin op maat en Mady zet alvast de plantjes op een rij waar deze geplant moeten worden. Ook het planten van de diverse clematissoorten en de passieflora gaat met de snelle vliet. Mady heeft heel voorzichtig de clematis uit elkaar gehaald en alvast 'omhoog' geleid. Dat heeft wel wat meer aan tijd gekost.

En daar komt de regen.....die is goed voor de nieuwe beplanting.

Daags daarop brengt Mady met The Kids ons naar een van de Falls in de omgeving.

Phoebe, die ook mee mag, weet de weg. Wat

is het daar schitterend: een en al bos. Hoe heerlijk is het opnieuw een waterval te zien en te horen. Er leiden vele wegen (naar Rome, grapje) en voor ons 'oudjes' heeft Mady gekozen voor the easy way. Ik maak al aanstalten om, net als Samantha, als een berggeit een rots te beklimmen, maar Mady vindt dat geen goed idee omdat ik niet de juiste (berg)schoenen aan heb. Wat krijg ik nu aan m'n fietsbel hangen? Nu luistert 'moeders' naar haar dochter!

Op de terugweg naar een viskwekerij. In een bassin zwemt een steur van 2 meter lang en die 80 jaar oud is. Ongelooflijk! Er is nog een tweede, maar die is jonger en kleiner.

Op de Fraser River liggen gekapte boomstammen van de

rode ceder als eilandjes in het woelige water. Het doet me denken aan Pontianak waar ik als zesjarig kind op boomstammen aan het vissen ben met een schepnetje. In de auto vertelt Mady dat Remco en The Kids met regelmaat vissen in The Fraser River en soms flinke jongens naar boven halen.

Enne.....die dag is het droog en zonnig!

Wordt vervolgd

Mila